

Борис Лањин

Нови свеци и антиутопијска хагиографија

Сажетак

Аутор указује на карактеристичне црте антиутопија, али и на извесне њихове промене у делима овога жанра. Примере хагиографских и пародиса-них хагиографских образаца се наводе прикази нових светаца из дела руске књижевности 20. века – Ј. Замјатина „Ми“ и В. Војновича „Москва 2042“ – и коментарише присуство хагиографских елемената са становишта односа утопије и антиутопије, жанровских образаца и њихових пародија. Указује се на став Григоровске да се у антиутопијској књижевности 2000-их година уочавају обележја размивања жанровских граница, како у систему ликова, тако и у структури мотива, сижејним схемама класичне антиутопије. Хагиографски обрасци се појављују и у најновијим руским књижевним антиутопијама. Изабране фрагменте из „Телурије“ В. Сорокина, аутор тумачи у стварносном и књижевном оквиру. На крају, закључује да се поред уобичајених жанровских обележја књижевне антиутопије неприметно појављује још једна – антиутопијска хагиографија. Нови свеци дају пародијску узвишеност антиутопијским романима, травестирујући религиозност и фанатизам.

Кључне речи: антиутопија, утопија, пародија, травестија, хагиографија, свеци, руска књижевност.

Примљено 3.10.2016.

Прихваћено 22.12.2016.